

РЕШЕНИЕ

№ 28

гр. Ямбол, 27.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ЯМБОЛ, I ВЪЗЗИВЕН СЪСТАВ, в публично заседание на втори март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Пепа Ил. Чиликова

Членове: Петранка Ст. Жекова
Петранка П. Кирова

при участието на секретаря Миглена П. Коматарова
в присъствието на прокурора Едм. Зл. Г.
като разглежда докладваното от Петранка П. Кирова Въззивно наказателно дело от общ характер № 20222300600034 по описа за 2022 година

Производството е по реда на Глава XXI от НПК и е във фаза след отмяна на постановената от ЯРС осъдителна присъда № 15/22.01.2020г. по НОХД № 1022/2019г. по описа на същия съд, с която подсъдимите В. М. Х. и А. М. А., двамата от гр. *****, за признати за виновни по предявените им обвинения съответно, за престъпление по чл.196, ал.1, т.2 вр. чл.195, ал.1, т.4 и т.5 вр. чл.194, ал.1 вр. чл.29, ал.1, б. „а“ от НК и по чл.195, ал.1, т.4 и т.5 вр. чл.194, ал.1 от НК, като са им наложени наказания от две години лишаване от свобода при първоначален строг режим за подс. Х. и от единадесет месеца лишаване от свобода за подс. А., и по отношение на последния е постановено отложено изтърпяване на наказанието за минимален изпитателен срок от три години.

С отменителното решение № 38/10.06.2020г. по ВНОХД № 74/2020г. на ЯОС делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на първоинстанционния съд заради допуснато съществено нарушение на установените чл. 55 от НПК процесуални правила. Прието е наличие на незаконосъобразно процедиране чрез разглеждане на делото в отсъствие на подсъдимия А. единствено въз основа непълните данни за задграничните му пътувания, съдържащи се в изисканите справки от ОД на МВР – Ямбол, без призоваването му на известните на съда адреси в гр. *****.

В развитото се второ по ред първоинстанционно производство под № 571/2020г. по описа на ЯРС въззивникът А. не е намерен на адреса за призоваване в гр. *****, като е установено напускане пределите на страната на **.*.*.*.*г. В последователност, и с оглед липсата на информация относно местоживеенето му в чужбина, спрямо него законосъобразно е проведено задочно производство в хипотезата на чл.269, ал.3, т.4, б. а) от НПК. Същото е приключило с постановяване на присъда № 260076/23.11.2021г., с която подсъдимите В. М. Х. и А. М. А., двамата от гр. *****, са осъдени съответно, за престъпление по чл.196, ал.1, т.2 вр. чл.195, ал.1, т.4 и т.5 вр. чл.194, ал.1 вр. чл.29, ал.1, б. „а“ от НК и за престъпление по чл.195, ал.1, т.4 и т.5 вр. чл.194, ал.1 от НК, като са признати за виновни в това, че:

На **.*.*.*.*г. за времето от около 10:00 часа до около 10:20 часа в с. *****, обл. *****, от стая в частен дом, находящ се на ул. „*****“ № *, действайки в съучастие и след предварителен сговор помежду си, като съизвършители, чрез използване на МПС – лек автомобил „***** ***“, с рег. № * **** *, са отнели чужди движими вещи – парична сума от 5800 лева, от владението на собственика им Т. М. Х.а от с. *****, обл. *****, без нейно съгласие, с намерение противозаконно да ги присвоят, като подс. Х. е действал в условията на опасен рецидив и деянието не представлява маловажен случай.

Наказанията на всеки от подсъдимите са определени при условията на чл.55, ал.1, т.1 от НК. Въззивникът подсъдим А. А. е осъден на единадесет месеца лишаване от свобода, с отложено изтърпяване на наказанието за изпитателен срок от три години, а въззиваемият подсъдим В.Х. - на две години лишаване от свобода при първоначален строг режим.

С присъдата, предмет на проверка, е постановено унищожаване на приложената като вещественото доказателство по делото 1 бр. празна кутия „Давидов класик“, и разноските по делото общо в размер на 184,39 лева, или по 92,20 лева за всеки от подсъдимите, са възложени в тяхна тежест.

Проверката на първоинстанционната присъда е инициирана по жалба от служебния защитник на подс. А.. Жалбата е бланкетна, съдържа общи неаргументирани оплаквания за неправилност, необоснованост и явна несправедливост на съдебния акт, и искане за намаляване размера на наказанието.

В с.з. жалбата се поддържа от служебния защитник така, както е депозирана, и по съображенията, изложени в нея. Твърди се явна несправедливост на наложеното на подс. А. наказание, отново без конкретика относно обстоятелствата, с които не е съобразено, и се претендира за изменение на първоинстанционната присъда чрез намаляване неговия размер.

На основание чл.269, ал.3, т.4, б. а) от НПК, по отношение на въззивника подсъдим А. съдебното следствие пред настоящата инстанция също се проведе при задочно производство, тъй като същият отново не бе намерен на адреса си, и освен това, от изисканата справка относно задграничните му пътувания се установи, че след последното му

регистрирано излизане извън страната на **.**.****г. няма данни за завръщането му, и местоживееенето му е неизвестно.

Въззиваемият подсъдим В.Х., редовно призован, участва лично в съдебно заседание и със служебен защитник – адвокат. Излага, че е доволен от постановената присъда и не желае да се присъедини към жалбата на подс. А..

Защитникът на подс. Х. намира присъдата за правилна, законосъобразна и справедлива, като счита, че определените на подсъдимите наказания ще способстват за постигане на целите по чл.36 от НК. Пледира за постановяване на решение, с което обжалваната присъда да бъде потвърдена.

Участващият по делото прокурор изразява становище за неоснователност на жалбата, като счита, че определеното на подсъдимия А. наказание е съобразено и съответно както на степента на обществена опасност на извършеното, така и на степента на обществена опасност на личността му. Първоинстанционната присъда намира за правилна, законосъобразна и справедлива, и предлага да бъде потвърдена.

След като обсъди доводите в жалбата, съобрази становищата на страните и прецени изцяло атакуваната присъда, съобразно правомощията по чл.313 и чл.314 от НПК, съдът прие за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е допустима – подадена е в срока по чл.319, ал.1 от НПК и при наличие на право и интерес от обжалване.

Разгледана по същество, жалбата е *основателна*.

ЯОС не споделя изцяло доказателствения анализ на първата инстанция, но счита, че фактическите положения, залегнали в мотивите на обжалваната присъда, са съответни на събраните по делото доказателства, а и в случая не съществува спор по фактите.

На базата на самостоятелен анализ на доказателствената съвкупност и с оглед правото да приема за установени и други фактически положения, настоящият състав намери за доказана следната фактология:

Подсъдимите В.Х. и А.А. били от гр. ***** и се познавали.

Към **.**.****г. подс. А.А., роден на **.**.****г., бил на ** години и с чисто съдебно минало, а подс. В.Х., роден на **.**.****г., бил на ** години и бил осъждан деветнайсет пъти с влезли в сила присъди за умишлени престъпления от общ характер (основно измами и кражби) – по НОХД № ***/****г. на БРС, по НОХД № ***/****г. на БРС, по НОХД № ***/****г. на БРС, по НОХД № ***/**** г. на БРС, НОХД № ***/**** г. на БРС, по НОХД № ***/**** г. на БРС, по НОХД № */**** г. по описа на РС - Царево, по НОХД № ***/**** г. на РС - Средец, по НОХД № ***/**** г. на РС - Поморие, по НОХД № ***/**** г. на РС - Разград, по НОХД № ***/**** г. на БРС, по НОХД № ***/**** г. на РС - Сливен, по НОХД № ***/****г. на БРС, по НОХД № ***/****г. на РС - Шумен, по НОХД № ***/****г. на РС - Добрич, по НОХД № ***/****г. на РС – Бургас, по НОХД № ***/****г. на РС – Велики Преслав, по НОХД № ***/****г. на РС – Русе и по НОХД №

/Г. на РС - Балчик.

За осъждането по НОХД № ***/***Г. на БРС по отношение на подс. Х. е настъпила реабилитация. С присъдата по цитираното дело, влязла в сила на **.*.*.***Г., на подсъдимия е наложено наказание от ЕДНА ГОДИНА ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА за престъпление по чл.195, ал.1, т.2, т.4 и т.5 вр. чл.194, ал.1 вр. чл.63, ал.1, т.3 от НК, като е постановено отложено изтърпяване на наказанието за изпитателен срок от ТРИ ГОДИНИ. Следващото престъпление по чл.327, ал.1 от НК, за което Х. е осъден, е извършено след изтичане на определения с горната присъда изпитателен срок – на **.*.*.***Г., и за него със споразумението по НОХД № ***/***Г. на БРС, влязло в сила на **.*.*.***Г., му е наложено наказание ГЛОБА в размер на 100 лева. При това положение, след като до изтичане на тригодишния изпитателен срок по НОХД № ***/***Г. на БРС Х. не е извършил друго престъпление, поради което да следва да търпи и отложеното наказание, за това си осъждане същият е реабилитиран по право, в хипотезата на чл.86, ал.1, т.1 от НК.

С присъдата по НОХД № ***/***Г. на РС – Добрич наложените на подс. Х. наказания по НОХД № ***/***Г. на БРС, по НОХД № ***/***Г. на БРС, НОХД № ***/***Г. на БРС, по НОХД № **/***Г. на БРС, по НОХД № */**Г. по описа на РС - Царево, по НОХД № **/***Г. на РС - Средец, по НОХД № **/***Г. на РС - Поморие, по НОХД № ***/***Г. на РС - Разград, по НОХД № ***/***Г. на БРС, по НОХД № ****/***Г. на РС - Сливен, по НОХД № ***/***Г. на БРС, по НОХД № ***/***Г. на РС – Шумен и по НОХД № ***/***Г. на РС – Добрич са групирани в две съвкупности. По едната му е наложено ефективно наказание от три години и шест месеца лишаване от свобода, чийто размер е увеличен по реда на чл.24-НК на четири години и шест месеца лишаване от свобода, а по другата му е наложено ефективно наказание от една година лишаване от свобода.

Видно от отбелязването в справката за съдимост, подс. Х. е изтърпял така определените му най-тежки наказания по двете съвкупности на **.*.*.***Г.

Два месеца по-късно – на **.*.*.***Г., отново е извършил умишлено престъпление от общ характер – по чл.211, ал.1 вр. чл.210, ал.1, т.1 вр. чл.29, ал.1, б. „а“ и б. „б“ от НК, за което с присъдата по НОХД № ****/***Г. на БРС, влязла в сила на **.*.*.***Г., бил осъден ефективно на осем месеца лишаване от свобода. Това наказание Х. изтърпял на **.*.*.***Г.

Няколко дни след изтърпяване на горното наказание – в периода от **.*.*.***Г. до **.*.*.***Г., същият е извършил още три престъпления по чл.211, ал.1 от НК, за които бил осъден с присъдите по НОХД № ***/***Г. на РС – Велики Преслав, по НОХД № ***/***Г. на РС – Русе и по НОХД № ***/***Г. на РС - Балчик. С последната присъда, влязла в сила на **.*.*.***Г., определените му с тези три присъди наказания са групирани в съвкупност, като му е наложено най-тежкото измежду тях – лишаване от свобода за срок от ШЕСТ ГОДИНИ И ОСЕМ МЕСЕЦА.

С Определение на БОС по ЧНД № ***/***Г., влязло в сила на

..***г., подс. Х. е условно предсрочно освободен от изтърпяване на остатъка от горепосоченото наказание лишаване от свобода в размер на осем месеца и двайсет и седем дни, с определен изпитателен срок от 8 месеца и 27 дни.

Два месеца след като бил условно предсрочно освободен - на **.**.***г., Х. се срещнал с подс. А., при което му споделил информация за самотна възрастна жена, живуща в с. *****, обл. *****, която държала в дома си голяма парична сума. След споделеното двамата подсъдими решили да отидат на мястото и да откраднат парите. В изпълнение на взетото решение, на **.**.***г. около 10:00 часа с управляван от подс. А. лек автомобил „***** **“, с рег. № * **** ***, пристигнали в с. *****. Подс. А. паркирал автомобила на кръстовището на улиците „*****“ и „*. *. *****“ и останал в него, а подс. Х. слязъл от автомобила и в периода от около 10:00 часа до около 10:20 часа отишъл до дома на *-годишната тогава свидетелка Т. М. Х., находящ се на ул. „*****“ № *. Застанал до пътната врата, извикал и малко след това св. Х. излязла на двора. Подс. Х. ѝ казал, че е инкасатор и поискал да види електромера и да поговорят за сметките за ток. Пострадалата отключила вратата и го поканила в дома си, като в хода на разговора му обяснила, че е вдовица, живее сама и плаща високи сметки. След като видял електромера, подсъдимият поискал да види сметките ѝ за ток и Х. извадила разписките за платена ел. енергия, които държала при спестяванията си в банкноти български лева. Тогава подс. Х. взел част от парите с общ номинал от 5800 лева и избягал навън, при което останалата част от парите се разпиляла. С парите Х. напуснал имота на пострадалата и отишъл при подс. А., след което с автомобила двамата напуснали селото.

След като се отдалечили, Х. дал на А. част от отнетите пари с общ номинал 2680 лева.

След разкриване на деянието - на **.**.***г., подс. А. предал доброволно получените пари на органите на полицията с протокол за доброволно предаване от същата дата (т.І, л.26 от ДП), и на **.**.***г. предадените вещи били върнати на собственика им св. Х.а срещу разписка от същата дата (т. І, л. 20 от ДП).

Гореизложените фактически положения не се различават съществено от тези, залегнали в мотивите на обжалваната присъда, доколкото не отразяват различно виждане за правно значимите обстоятелства, а единствено прецизират характеристикните данни на подс. Х. и поведението му в дома на пострадалата.

Така възприетата фактология настоящият състав намери за безспорно установена от показанията на св. ***** Х., отчасти от показанията на св. Г. Г., дадени по време на съдебното следствие, отчасти от показанията му, дадени пред друг състав на съда и приобщени по съответния процесуален ред в хипотезата на чл.281, ал.1, т.2 от НПК, от обективните находки, отразени в протокола за оглед от **.**.***г. и приложения към неко фотоалбум, от заключенията на вещите лица, изготвили назначените видеотехническа и

дактилоскопна експертизи, от данните, съдържащи се в протокола за проведен следствен експеримент от **.**.****г. и приложения към него фотоалбум, от вещественото доказателство – празна кутия от цигари „Давидов гласик“, а също и от приобщените по делото и писмени доказателства – справки за съдимост рег. № 1469/**.**.****г. и рег. № 1504/**.**.****г., издадени от БС при ЯРС, протокол за доброволно предаване от **.**.****г., разписка от **.**.****г. и др.

ЯОС намира, че по отношение на правно значимите обстоятелства горепосочените доказателства са безпротиворечиви, в логична връзка и последователност едно спрямо друго, а обсъдени поотделно и в тяхната съвкупност, установяват по безспорен начин фактите относно авторството, времето, мястото и начина на извършване на деянието. Подробна информация относно дейността на всеки от подсъдимите се съдържа както в показанията на свидетеля Г. в частта им относно споделеното с пострадалата непосредствено след извършване на деянието, така и в протоколите за извършен следствен експеримент и за доброволно предаване, като същевременно, установеното от тези доказателствени източници кореспондира в пълна степен и с обективните находки, отразени в протокола за оглед и приложения към него фотоалбум, и със заключенията на видеотехническата и дактилодскопна експертизи, и с приложената като веществено доказателство по делото празна кутия от цигари „Давидов класик“.

ЯОС счита, че при постановяване на присъдата първоинстанционния съд неправилно е взел предвид показанията на полицейския служител, провел беседа с подсъдимия А. – свидетеля Г. Г., в частта им относно извънпроцесуалните му изявления с инкриминиращ характер, тъй като съгласно актуалната съдебна практика, обективирана в Решение № 205/2/01.09.2020г. по НД № 712/2019г. на ВКС на РБ, II н. о., и Директива 2012/48/ЕС на ЕП на Съвета, е недопустимо използването на информацията, придобита от проведените беседи с подсъдимите (тогава заподозрени), която ги уличава и повлиява на развитието на процеса, без осигуряване на защита и без информиране за последиците от направените изявления. Освен показанията на св. Г. в горепосочената им част, от доказателствената съвкупност следва да се изключат още показанията на починалия свидетел Т. Х. и на неявилия се такъв Т. Ж., дадени пред органа на досъдебното производство, тъй като при приобщаването им е допуснато нарушение на процесуалния закон. Както се посочи по-горе, по отношение на подс. А. съдебното следствие пред районния съд е проведено задочно, при което положение приобщаването на тези гласни доказателства в хипотезата на чл.281, ал.5 от НПК, изискваща съгласие и на подсъдимия, е недопустимо. Наред с това, разпоредбата на чл.281, ал.7 от НПК установява задължение за съда преди получаване на съгласие за приобщаване на дадени в досъдебна фаза свидетелски показания, да разясни на подсъдимия последиците от изразеното съгласие, като го уведоми, че прочетените показания могат да се ползват при постановяване на присъдата. В конкретния случай това задължение не е изпълнено и по отношение на подс. Х., който е участвал

лично в производството пред първата инстанция. Затова настоящият състав не споделя единствено решението на районния съд при установяване на фактите по делото да се позове както на показанията на свидетелите Т. Х. и Т. Ж. от досъдебното производство, така и на частта от показанията на свидетеля Г., свързана с извърпроцесуалните изявления на подс. А., но доколкото това решение не рефлектира върху правилността на фактическите изводи за правно значимите обстоятелства, следва да се приеме, че в същината си възприетата от районния съд фактология съответства на събраните по делото доказателства.

П р и безспорна и правилно изяснена фактическа обстановка, решаващият съд е направил обосновани правни изводи, че *въззивникът подсъдим А.А. е осъществил от обективна и субективна страна престъпния състав на чл.195, ал.1, т.4 и т.5 вр. чл.194, ал.1 от НК, а въззиваемият подсъдим В.Х. – състава на престъплението по чл.196, ал.1, т.2 вр. чл.195, ал.1, т.4 и т.5 вр. чл.194, ал.1 вр. чл.29, ал.1, б. „а“ от НК*, тъй като на ****.***.***Г.*, за времето от около 10:00 часа до около 10:20 часа в с. *******, обл. *******, от стая в частен дом, находящ се на ул. „******* *******“ № ***, действайки в съучастие и след предварителен сговор помежду си, като съизвършители, чрез използване на МПС – лек автомобил „******* **** ***“, с рег. № ** **** **, са отнели чужди движими вещи – банкноти с общ номинал от 5800 български лева, от владението на собственика им Т. М. Х. от с. *******, обл. *******, без нейно съгласие, с намерение противозаконно да ги присвоят, като подс. Х. е действал в условията на опасен рецидив и деянието не представлява маловажен случай.

Проверяващата инстанция изцяло споделя изводите на районния съд за обективна и субективна съставомерност на извършеното от всеки от подсъдимите по горепосочените текстове от наказателния закон, доколкото доказателствата по делото безпротиворечиво сочат, че вследствие действията на подсъдимия Х. по вземане на парите от дома на св. Т. Х., и действията на подсъдимите по отнасяне на вещите с управлението от подс. А. лек автомобил, е последвало прекратяване владението на собственика им и установяване на тяхна фактическа власт.

Правилни са и изводите на решаващия съд, че извършеното от подсъдимите покрива обективните признаци на квалифицирания състав на чл.195, ал.1, т.4 от НК - използване на МПС, тъй като за придвижването и отдалечаването си от местопрестъплението подсъдимите са използвали лек автомобил „******* **** ***“, с рег. № ** **** **, който е МПС по смисъла на § 6, т.12 от ДР на ЗДвП.

Безспорно, кражбата е квалифицирана и с оглед субекта на престъплението - по т.5 на чл.195, ал.1 от НК, тъй като е осъществена от две лица, сговорили се предварително. Това е така, защото подсъдимите А. и Х. не са взели решението за извършване на деянието непосредствено преди това, а по-рано предния ден, когато в сравнително спокойна обстановка обсъдили възможността да откраднат парите на св. Х., за която разполагали с информация, че държи в дома си голяма сума. От обективна страна, е налице

и задружно участие от страна на подсъдимите при извършване на деянието, тъй като всеки от тях е участвал в самото изпълнително деяние на престъплението – подс. Х. в отнемането на парите, а двамата - в установяване на своята фактическа власт върху тях. Т.е., действали са в съучастие по смисъла на чл.20, ал.2 от НК, под формата на извършителство. Същевременно, както правилно е заключил и районния съд, извършеното не представлява маловажен случай по смисъла на чл.93, т.9 от НК, тъй като не е с по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на престъпление от този вид. Завишената степен на обществена опасност на деянието се обуславя както от сравнително високата стойност на отнетите вещи, възлизаща на 5800 лева към 2015г., така и от обстоятелствата, които характеризират деянието като осъществяващо признаците на посочения по-горе квалифициран състав на т.4 от чл.195, ал.1 – НК. Това е така, защото по аргумент за обратното от ал.3 на чл.195 от НК (която препраща само към т.2 и т.6 на чл.195 ал.1 от НК), възможността за маловажни случаи на престъпление по чл.195 ал.1, т.4 от НК поначало е изключена.

ЯРС обосновано е заключил, че подсъдимият Х. е действал в условията на опасен рецидив по смисъла на чл.29, ал.1, б. „а“ от НК и правилно е квалифицирал деянието по по-тежко наказуемия състав на чл.196, ал.1, т.2 от НК, тъй като към момента на извършването му е бил осъден ефективно на ШЕСТ ГОДИНИ И ОСЕМ ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА за тежко умишлено престъпление по чл.211, ал.1 от НК - с присъдата по НОХД № ***/****г. на РС - Русе, влязла в сила на **.**.****г. При това положение, след като посочения размер на наказанието лишаване от свобода не е по-малко от година, изпълнението му не е отложено по чл.66 НК, с оглед размера на предвиденото наказание от три до десет години, престъплението се явява тежко по смисъла на чл.93, т.7 от НК, умишлено е и е извършено след навършване на пълнолетие, обективно деянието осъществява признаците на престъпление извършено в условията на опасен рецидив по смисъла на чл.29, ал.1, б. „а“ от НК. Наред с това, деянието, предмет на производството е извършено в изпитателния срок, определен със съдебния акт по ЧНД № ***/****г. на БОС, с който Х. е бил условно предочно освободен от изтърпяване на остатъка от това наказание, и затова изтичането на петгодишният срок по чл.30, ал.1 от НК, изключващ приложението на правилата за опасния рецидив, в случая е обективно невъзможно.

Въпреки многобройните осъждания на подсъдимия, не са налице основания за квалифициране на извършеното и по б. „б“ на чл.29, ал.1 от НК, тъй като от изтърпяване на наложените му с останалите присъди наказания, съответно на **.**.****г. и на **.**.****г., до извършване на деянието, предмет на производството – **.**.****г., е изтекъл петгодишният срок по чл.30, ал.1 от НК.

По отношение субективната страна на извършеното правилно е прието, че подсъдимите са действали с пряк умишъл като форма на вина, тъй като е безспорно, че същите са знаели за съществуването на всички обективни признаци. Разбирали са, че вземайки парите и отнасяйки ги със себе си извършват действия по прекратяване фактическата власт на техния

собственик, предвиждали са преминаването им в своя фактическа власт и са целели именно това. Безспорно е също, че двамата са действали с намерение за противозаконно присвояване, тъй като след извършване на деянието са се разпоредили с отнетите вещи като със свои, подейайки си отнетото. Или, двамата са разбирали противоправния характер на извършеното и са целели противоправното си облагодетелстване. Несъмнено, подсъдимите са съзнавали и противозаконността на обстоятелствата, предвидени в закона като квалифициращи. Разбирали са, че използването на горепосоченото моторно превозно средство съществено ще ги улесни при отнемането на вещите, и са целели именно това, всеки от тях е знаел, че при отнемането на вещите не действа сам, а подс. Х. е знаел и това, че върши деянието, след като с присъдата по НОХД № ***/****г. на РС - Русе е осъден ефективно на повече от година лишаване от свобода за тежко умишлено престъпление по чл.211, ал.1 от НК.

Поради изложеното, настоящият състав намери, че подсъдимите с основание са признати за виновни по предявените им обвинения.

По отношение на наказанията ЯОС счита, че с оглед изминалия продължителен период от време от извършване на деянието същите правилно са определени при условията на чл.55, ал.1, т.1 от НК, под законовия минимум от три години за подс. Х. и от една година за подс. А..

В очертатите с приложението на чл.55 от НК граници на наказанието лишаване от свобода от три месеца до три години за подс. Х. ЯРС му е наложил наказание от две години лишаване от свобода, определяйки неговия размер една година под най-ниския предел, като правилно е счел, че с оглед завишената степен на обществена опасност на личността му, обуславяща се от изключително обремененото му съдебно минало и установените трайни престъпни навици, а и поради завишената степен на обществена опасност на извършеното и липсата на други смекчаващи отговорността обстоятелства, спрямо него не е оправдано определяне на по-леко наказание. По отношение на подсъдимия А. обаче, решаващият съд формално е приложил разпоредбата на чл.55, ал.1, т.1 от НК, определяйки размера на наказанието му само месец под най-ниския предел от една година, въпреки че, разлика от подс. Х., същият е с безупречна съдебна биография, в досъдебна фаза е признал вината си, дал е подробни обяснения, оказал е пълно съдействие на разследващите органи и има съществен принос за разкриване обективната истина по делото. В протокола за доброволно предаване е изложил подробни пояснения относно произхода на вещите, а в резултат на извършения с негово участие следствен експеримент са уточнени и проверени редица обстоятелства, свързани с начина и времето на извършване на деянието. Освен това, за разлика от подс. Х., А. е участвал само във втората част от изпълнителното деяние на престъплението, непосредствено след установяването му от органите на полицията доброволно е предал своя дял от отнетите пари в размер на 2680 лева, поради което и парите своевременно са върнати на техния собственик, и е проявил критичност към извършеното. Отчитайки наличието на изброените многобройни смекчаващи отговорността на подс. А. обстоятелства, наред с продължителността на наказателното производство, настоящият състав

намери, че наказанието му следва да се определи значително под най-ниския предел на предвиденото в закона – в размер на шест месеца лишаване от свобода. Това налага изменение на присъдата единствено в тази ѝ част, в хипотезата на чл.337, ал.1, т.1 от НПК.

Относно начина на изтърпяване на наказанията правилно е прието, че поради предходното осъждане на подсъдимия Х. на лишаване от свобода за престъпление от общ характер – с присъдата по НОХД № ***/****г. на РС - Русе, са налице законови пречки за прилагане института на условното осъждане, и в съответствие с разпоредбата на чл.57, ал.1, т.2, б. „б“ от ЗИНЗС е постановено ефективно изтърпяване на наказанието при първоначален строг режим, тъй като от изтърпяване на наложеното му с тази присъда ефективно наказание не са изтекли пет години. Нещо повече, деянието, предмет на настоящото производство, се явява извършено в изпитателния срок, определен със съдебния акт по ЧНД № ***/****г. на БОС, и затова след влизане в сила на присъдата следва служебно да се образува производство по реда на чл.306, ал.1, т.3 от НПК вр. чл.70, ал.7 от НК.

Правилно се явява решението на районния съд да постанови отложено изтърпяване на наложеното на подс. А. наказание за минимален изпитателен срок от три години, тъй като с оглед чистото му съдебно минало и размера на наложеното му наказание лишаване от свобода, който е в рамките до три години, спрямо него не са налице законови пречки за прилагане института на условното осъждане. Наред с това, като се имат предвид изброените по-горе многобройни смекчаващи отговорността обстоятелства, свързани главно с индивидуалните особености на този подсъдим, които го характеризират като личност с невысока степен на обществена опасност, с пълно основание е прието, че за неговото поправяне и превъзпитание не е наложително да изтърпи ефективно наложеното му наказание.

Не се налага промяна в произнасянето на първата инстанция по въпроса за вещественото доказателство – 1 бр. празна кутия от цигари „Давидов класик“, доколкото, като вещ без стойност, то подлежи на унищожаване по реда на ПАС.

С оглед изхода на делото, направените в производството разnosки законосъобразно са възложени в тежест на подсъдимите, на основание чл.189, ал.3 от НПК.

По тези съображения и като не констатира други основания за изменение или отмяна на присъдата, извън обсъдените по-горе, свързани с размера на наложеното на подс. А. наказание, ЯОС счита, че в останалата ѝ част присъдата следва да бъде потвърдена като правилна и законосъобразна. Затова, и на основание чл.334, т.3 вр. чл.337, ал.1, т.1 от НПК и чл.334, т.6 вр. чл.338 от НПК,

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ Присъда № 260076/23.11.2021 г., постановена по НОХД № 571/2020 г. по описа на Районен съд Ямбол, като НАМАЛЯВА размера на

наказанието лишаване от свобода, наложено на подс. А. М. А. от гр. *****,
от ЕДИНАДЕСЕТ МЕСЕЦА на ШЕСТ МЕСЕЦА.

ПОТВЪРЖАВА Присъда № 260076/23.11.2021 г., постановена по
НОХД № 571/2020 г. по описа на Районен съд Ямбол В ОСТАНАЛАТА Й
ЧАСТ.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____